

Kaj Poulsen (S):

Jeg er ked af, at justitsministeren på regeringens vegne på denne måde forsøger at snakke udenom. Regeringen vidste, hvad den skulle gøre, da den troede, det var fagbevægelsen, der var skyld i den situation, der var opstået i Ålborg. Nu viser det sig altså, at det er en, der politisk er i familie med den siddende regering, og så skal afgørelsen altså ikke klares ad den samme vej. Jeg synes, det er beklageligt, at regeringen på den måde ser gennem fingre med, at folks helbred udsættes for risiko, og at regeringen tilsyneladende er bedøvende ligeglad med det. Jeg havde håbet, at regeringen ville tage fat i denne sag med lige så stor alvor, som den gjorde i den tidligere sag, som blev behandlet her i folketinget.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Nu er rollefordelingen jo den, at hr. Kaj Poulsen kan stille spørgsmål, men det kan jeg ikke, og derfor kan jeg ikke stille det spørgsmål, om hr. Kaj Poulsen nu vil gå ud af denne sal og sørge for den anmeldelse, han er så interesseret i.

Men jeg kan da sige, at hvis man virkelig har den opfattelse, at et medlem af ledelsen i Ålborg kommune har ansvaret for alt dette – og hr. Kaj Poulsen udtaler sig jo stærkt – så har hr. Kaj Poulsen ligesom andre borgere en god mulighed, nemlig den at gå til politimesteren i Ålborg og bede ham om at undersøge sagen med henblik på et straffeansvar for den pågældende. Det er den mulighed, der er til stede, og så kan vi ved en anden lejlighed drøfte den mere politiske side af sagen.

Hvem der er i familie med hvem, vedrører overhovedet ikke det spørgsmål, der er stillet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1052

5) Til *justitsministeren* af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Er der juridisk forskel på at opfordre til strejker, blokader og andre faglige aktioner via en nærradio og via løbesedler, aviser el.lign.?«

Skriftlig begrundelse

Kulturministeren har den 17. ds. i folketingets spørgetid svaret kort og klart, at hun ikke agter at forbyde udgivelse, uddeling og salg af foldere, løbesedler og aviser, der opfordrer til fortsatte strejkeaktiviteter for at få regeringens overenskomstdiktat ophævet, ligesom ministeren lige så kort har givet udtryk for, at hun ikke vil tage initiativ til at retsforfølge udgiverne af materiale af denne art.

Ministerens udtalelser, der kunne have givet anledning til at tro dette, er kommet i forbindelse med, at nogle nærradioer har udtrykt støtte til fortsatte aktioner mod regeringsindgrebet. Det er derfor af afgørende betydning at få opklaret, om den juridiske konsekvens af ministerens første »spontane« udtalelse – at man måtte se på, om disse nærradioer havde begået strafbare handlinger – ville være, at man så også måtte se på, om udgivere af skriftlige publikationer med samme indhold også havde begået strafbare handlinger.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Kulturministerens første spontane reaktion på nærradioernes støtte til aktionerne var, at man måtte se på, om de havde begået en strafbar handling. Hvis kulturministeren nu havde holdt fast i det synspunkt, måtte uddele af de aviser og foldere, som havde opfordret til det samme, jo også have begået en strafbar handling. På den baggrund vil jeg gerne vide, om ministeren mener, der er en juridisk forskel på opfordringer via det medie, der tales i, og via det medie, man skriver i.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne sige, at i princippet vil såvel lokalradiovirksomhed som uddelingen af løbesedler og det øvrige, der er omtalt, strafferetligt være omfattet af de almindelige ansvarsregler i straffeloven og anden lovgivning. Det vil sige, at der skal foreligge skyld i form af forsæt eller uagtsomhed hos den person, der faktisk har handlet eller undladt at handle, hvis en strafferetlig sanktion skal kunne anvendes. Der er således ingen principiel strafferetlig forskel på, om man opfordrer til strejker og blokader på den ene eller på den anden af de to af fru Elisabeth Bruun Olesen nævnte måder.